

Тяжтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЬ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобрень и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвъщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ ФЕОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 32
---------------------	--	--	--	-------------------

Въ Зоологическата градина

Имаше единъ малчуганъ на име Коста. Неговия чичо му подари на единъ празникъ десетъ лева за почерпка. Това не сж малко пари, и той реши да не ги спусне въ спестовната си каса, а да ги изхарчи за нѣщо полезно.

Добре! — помисли си Коста, ще отида въ зоологическата градина. Съ тия пари управителтъ може да купи нѣкое ново животно.

И наистина, щомъ излѣзе отъ училище, той бърже отиде въ зоологическата градина, купи си входенъ билетъ и помоли касиера да не му връща остатъка, а съ него да купи нѣкое ново животно.

Касиертъ се засмъ и му върна остатъка, като му каза, че за три лева не може да купи и една жаба.

— Най добре си купи шоколадъ или нѣщо друго, но пази се нищо да не хвърляшъ на животнитъ, защото тѣ си иматъ своята храна.

Коста послуша и си купи парче шоколадъ, следъ което тръгна да се разхожда и да разглежда животнитъ. Той бѣше идвалъ и по-рано въ зоологическата градина съ родителитъ си. Познаваше всѣка животинка и весело ги поздравяваше. Животнитъ махаха съ главитъ си. Изглеждаше че и тѣ го познаваха и му се радваха като го виждаха изново между тѣхъ.

Времето бѣше много топло. Коста се измори. Той седна на една пейка и заспа. Доста дълго спа. Изведнѣжъ се пробуди и изплаши. Бѣше се стъмнило. Всички посетители бѣха си отишли.

— Бре, какъ не съмъ чулъ звънеца! — помисли си Коста.

Небето се покри съ облаци, а на хоризонта се свѣткаше. Малчугантъ завика надзирателя, но никой не го дочу. Той изтича да си тръгне, но изведнѣжъ се спря. Отъ кафеза —

Приказната къща

маймунитъ нададоха гласове:
— Днесъ децата се държаха много невъзпитано въ градината! — говореше единъ прегракналь гласъ. —

Клара ми хвърли парче отъ счупено огледало и ми поряза пръстътъ. Какво да правимъ ние, беднитъ маймуни, съ толкова бонбони? А Сузи разва-

ли стомаха на една отъ насъ съ нѣкаква ужасна сладка.

Коста погледна неочаквано въ клетката. Две маймуни разговарѣха оживено, до като зелениятъ папагалъ мърмореше:

— Ако бихъ могълъ да повтора всички лоши думи, които децата ми казаха, директорътъ би ме изхвърлилъ още утре отъ градината. Днесъ едно малко дете бѣше съ сестра си край моя кафезъ и постоянно ме молеше да ѝ кажа, че била глупава.

— А на менъ хвърлиха вчера едно дробче и кисела краставичка — обади се единъ тигъръ — Цѣло безобразие!

— Това е нищо! — обади се следъ тигъра сжседния лъвъ. — А на менъ хвърлиха вмѣсто месо, варено цвекло. Искаха да ме излѣжатъ.

Отъ всички клетки се дочуха оплаквания за лошитъ постъпки на децата, които родителитъ имъ, считаха за възпитани. Когато Коста премина покрай клетката, кждето лежеше крокодилтъ, той подскочи и хвана съ жби рамото на Коста.

— А, палавнико! — викна крокодилтъ — Днесъ ми хвърли парче шоколадъ отъ който ме заболя жбѣ!

Коста викна и се събуди. Това било сънъ. Надзирателтъ стоеше до него и го друсаше за рамото.

— Градината се затваря! — викна той. — Хайде си върви! Ти доста стоя тука. Ще се простудиш!

Коста протърка очи и се засмъ. Всичко това било значи сънъ. Когато мина покрай кафеза съ маймунитъ, тѣ скачаха, тигъртъ се прозяваше, лъвътъ ближеше лапата си, а папагалтъ викаше на Коста:

— Поправи се, поправи! Стани добро момче! Крокодилтъ погледна Коста накриво. Шоколадътъ, който му бѣше хвърлилъ, още лежеше на земята край него. Коста бѣше доволенъ, че крокодилтъ не го е изялъ, защото щѣше да го боли жбѣ.

Чичо Даню

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

Янъ Бибиянъ и Калчо обръсѣха „Свѣткавица“ на всички посоки и надъ всички страни. Навредъ тѣ виждаха еднообразния пейзажъ на луната — една разтопена сѣкашъ метална маса, насѣчена и набраздена съ високи планини, съ ниски хълмове, островърхи, откъснати отъ планинитъ възвишения, не много обширни равнини, покрита съ сиви и зелени мъхове, а нѣкъде покрита съ ниски чепари растителност. Нѣкакви гори отъ странни дързета, съ стъклено прозрачни меки клоии, пълни се лепкава течност.

„Свѣткавица“ следѣше слънцето дългия петнадесетчасовъ день, бавно оставяше освѣтената частъ на луната и се прехвърляше надъ другата половина, която земнитъ учители никога не сж видѣли.

Неусетно нашитъ пътешественици се намѣриха надъ тая частъ, кждето сжщо така неусетно тукъ бѣше се възцарилъ деньтъ. И тука сжщата еднообразна гледка. Надъ тая невидана до сега страна за първи пътъ падна сѣнката на земния човѣкъ и неговата машина.

„Свѣткавица“ по низко и намали хода ѝ. Веднага той видѣ около островърхитъ възвишения, кждето бѣха градоветъ и селата на лунагитъ, че настана движение. Многобройни тѣпли наизлизаха, раздвижиха се и отправяха очудени погледи къмъ „Свѣткавица“, сетне падаха по очи, или се разпръсваха и криеха, когато сѣнката на „Свѣткавица“ приближаваше къмъ тѣхъ.

Калчо чертаеше върху голѣмъ листъ, който бѣ опжналъ предъ себе си, картата на тая частъ на луната и отбелѣзваше всичко по-забележително. Автоматическиятъ имъ фотоапаратъ бѣ пуснатъ въ движение и непрекъснато правѣше снимки.

Тукъ нашитъ пътници забележиха нѣколко високи планини, каквито на другата страна нѣмаше. Тѣ се простираха като голѣми разхвърлени вериги, перпендикулярно една на друга и се свързваха съ единъ много високъ конусовиденъ връхъ, по средата на който зѣеше тъменъ и страшенъ кратеръ, угасналъ като всичкитъ многобройни кратери на луната. Неговото устие бѣше гладко, почти кржгло и около му се разсти-

лаше звездообразно, като покриваше почти половина отъ склоноветъ му, застинала отъ вѣкове, лава и вулканическа пепель. Тая звезда свѣтеше ослѣпително, и приличаше на нѣкакъвъ гигантски орденъ, закаченъ на гърдитъ на луната.

Янъ Бибиянъ пушна „свѣткавица“ надъ тая звезда и дълго я обикаля. Кратера зѣеше тъменъ и страшенъ и отъ дълбокитъ му недра, въ които преди милиони години е клюкочила огнена лава, сега излизаше хладъ, пустота и мъртвило.

— Чудно, чудно! — говорѣше Янъ Бибиянъ, като наблюдаваше съ голѣмъ интересъ.

— Чудно и страшно! — рече Калчо.

— Тая непозната за хората лунна планина иска да наречемъ Иа, — каза Янъ Бибиянъ . . .

— О, извика съ възхищение Калчо. Това е чудесно! Жалко само, че никога нѣма да види тая своя сѣменница.

— Може и да я види — рече Янъ Бибиянъ.

Калчо направи очудено лице.
— Какво се чудишъ, приятелю. Ний бихме могли да направимъ още една разходка до тукъ, тогава ще доведемъ и Иа. Сега вече отъ земята ще се уреждатъ често излети до

луната и това може би ще стане нѣщо твърде обикновенно и никой нѣма да се учудва.

— Въ всѣки случай, азъ вече нѣмамъ намѣрение да идвамъ — каза Калчо.

— Защо?

— Погрознѣ ми душата отъ тия гледки. . . И после Дагада. . .

Янъ Бибиянъ се засмъ.

Но когатъ обръна „Свѣткавица“ на друга страна, той извика високо като дете:

— Калчо, гледай, гледай тамъ!

Калчо допрѣ лицето си до малкото прозорче:

Далечъ въ хоризонта се издигаше високъ връхъ, който блещеше като куполъ на нѣкой огроменъ храмъ. Около него блещеха други нѣколко по-малки, симетрично разположени. Тая ослепителна група представляваше нѣщо като глава на прѣстенъ и свѣтеше съ блѣсъкътъ на диаманти.

— Да, да, това сж диаманти. Цѣли планини, кристализирани на диаманти — извика Янъ Бибиянъ. — Какъвъ хубавъ подарѣкъ би било това за Иа, ако би могло да се занесе на земята.

— Това нѣщо надминава всѣко въображение извика Калчо.

„Свѣткавица“ полетѣ нататкъ.
(Продължава)